

Мауглі (стислий переказ)

Редьярд Кіплінг

Батько Вовк прокинувся після денного спочинку і збирався полювати. Мати Вовчиця лежала поруч із чотирма вовчєнєтами, що перекидалися коло неї і скавчали. Біля входу в печєру з'явився шакал Табакі й повідомив, що тигр Шєр-Хан збирається полювати у цих місцях.

Здалєку почулося гарчання тигра. Мати Вовчиця зауважила, що цієї ночі він полює на Людину!.. Хоча Закон Джунглів забороняє полювати на Людину, за винятком тих випадків, коли звір учить своїх дітей забивати.

Раптом Мати Вовчиця почула, що хтось їде. За кілька хвилин перед ними вже стояла маленька смаглява дитина. Дитина глянула в очі Батькові Вовкові і засміялася.

Аж ось біля входу з'явився Шєр-Хан і став вимагати, щоб йому віддали його здобич. Батько Вовк відповів, що вони приймають накази тільки від Ватажка Зграї.

Треба було показати людське дитинча зграї. Та Мати Вовчиця заперечила, що воно прийшло само серед ночі, зовсім голе і дуже голодне, але не боялося! Тому вона залишить його у себе. Але все-таки треба було спитати, що скаже Зграя. Батько Вовк дочекався, коли його діти навчилися бігати, і повів їх на Скелю Ради. Акєла, великий сірий Самотній Вовк, що керував Зграєю завдяки своїй великій силі та розуму, лежав на Скелі Ватажка.

Настав час показати хлопчика. Батько Вовк виштовхнув Мауглі-Жабєня — так вони його звали — на середину кола.

Закон Джунглів передбачає, що за щєня повинні заступитись принаймні два члєни Зграї, окрім батька та матері. Тоді Балє, сонливий бурий ведмідь, який навчав вовчєнат Закону Джунглів, звівся на задні лапи й сказав, що він заступиться за людське дитинча. Але потрібен був ще один голос. Аж ось чорна тїнь упала посеред кола. То була чорна пантера Багіра. Ніхто не наважувався ставати їй на дорозі, бо вона була хитра, як Табакі, смілива, як дикий буйвіл, і нестримна, як поранений слон. Але голос у неї був солодший за дикий мед, і шерсть — м'якіша за пух. Пантера мовила, що дитинча може стати у пригоді, коли підростє. Потім сказала, що до цих слів докладає жирного бика.

Мауглі ріс і виховувався разом з вовчєнєтами, батько Вовк, Балє і Багіра вчили його Законам Джунглів. Він робився все дужчим і ні про що не турбувався.

Мати Вовчиця раз чи два казала йому, що Шєр-Ханові не можна довіряти, а Багіра, кілька разів різними словами попереджала Мауглі, що коли-небудь Шєр-Хан уб'є його. На це хлопчик лише сміявся. Багіра порадила йому дістати Червону квітку (вогонь), адже усі в лісі його бояться.

І ось Мауглі вирушив до помешкання людей. Там він припав обличчям до вікна і почав стежити, як горить вогонь у печі. Він бачив, як господиня вставала вночі і підживляла вогонь чорною деревиною. Вранці він побіг за хатинку, схопив горщик з

вугіллям і зник у тумані. Дмухаючи в горщик, Мауглі думав про те, що ці люди дуже схожі на нього. Весь цей день Мауглі сидів у печері, підтримуючи вогонь.

Акела промахнувся на полюванні і тепер лежав коло своєї скелі, що свідчило про те, що місце Вожака Зграї лишається вільним. Шер-Хан, оточений вовками, охочими поживитись його недоїдками, походжав тут же і вислуховував безсоромні лестощі.

Раптом Мауглі скочив на ноги.

"Вільне Плем'я! — вигукнув він. — Хіба Шер-Хан керує нашою Зграєю? Яке діло тигру до наших справ?"

Почулося багатоголосе виття: вовки вимагали, щоб Мауглі замовчав.

Тоді Акела підвівся і сказав, що Мауглі має право говорити. "Він їв нашу їжу, — сказав старий вовк. — Він спав разом з нами. Він заганяв для нас дичину. Він ніколи не порушив жодного слова із закону Джунглів".

Багіра нагадала, що вона заплатила за Мауглі биком. Потім, звернувшись до хлопця, сказала, що прийшов його час.

Мауглі підвівся, тримаючи горщик з вогнем у руках. Потім він потягнувся і позіхнув просто в обличчя всій раді. Він був у нестямі під злості та горя, бо вовки ще ніколи не показували йому, як вони його ненавидять.

"Гей ви, слухайте! — закричав він. — Досить вже цієї собачої гавкотні! Сьогодні ви так часто називали мене Людиною (хоч з вами я залишився б вовком до кінця днів своїх), що я відчуваю справедливість ваших слів. Тому я вже не називаю вас своїми братами, а гагами — собаками, як личить Людині. Про те, що ви зробите і чого не зробите, не вам говорити! Це вже вирішуватиму я. А щоб ви краще зрозуміли, в чому справа, я, Людина, приніс сюди трохи Червоної Квітки, якої ви, собаки, боїтесь!"

Він кинув горщик з вогнем на землю, кілька розжарених вуглинок запалили купину сухого моху, який відразу зайнявся полум'ям, і вся Рада з жахом відскочила назад від танцюючих вогняних язиків.

"Я бачу, що ви — собаки! — продовжував Мауглі. — Я піду од нас до свого племені... Джунглі закриті для мене, і я мушу забувати нашу мову і ваше товариство; але я буду милосерднішим за вас. Я був шипим братом у всьому, за винятком крові, і я обіцяю, що коли стану Людиною серед людей, то не зраджу вас перед ними, як ви зрадили мене! — Він ударив ногою по гілці, і від неї в усі боки полетіли іскри. — Ніякої бійки між нами, членами Зграї, не буде. Але я мушу віддати свій борг перед тим, як піти звідси".

Мауглі наблизився до Шер-Хана, схопив його за підборіддя і вигукнув: "Встань, коли говорить Людина, інакше я спалю тобі шкуру!"

Шер-Хан щільно прищулив вуха і заплющив очі, бо палаюча гілка була вже дуже близько.

Мауглі бив Шер-Хана гілкою по голові, а тигр, пройнятий смертельним жахом, жалібно вищав і скиглив.

"Обсмалена кішко Джунглів, — крикнув хлопець, — йди тепер! Але пам'ятай, що коли я знову прийду на Склею Ради — як приходить Людина, — то шкура Шер-Хана буде у мене на голові! І останнє: Акела може жити вільно, як хоче. Ви не посмієте

вбити його, бо на те моя воля! І здається мені, що вам тут нічого більше сидіти, висолопивши язика, немовби ви справді щось інше, а не собаки, яких я проганяю — ось так! Геть!"

Раптом Мауглі відчув, що в грудях у нього почало щеміти, як досі ніколи не щеміло; дихання йому перехопило, він почав схлипувати і по його обличчю побігли сльози. Він перелякано спитав у Багіри, що з ним відбувається. Мудра пантера відповіла, що це лише сльози, які бувають у людей.

Так, Мауглі повинен був повертатися до людей. Але спочатку він пішов попрощатися з матір'ю. Мати Вовчиця сказала, що вони ніколи не забудуть своє дитинча і попросила приходити до них.

Починало світати, коли Мауглі самотньо сховався з гори назустріч невідомим створінням, які звуться людьми...

Коментар

Суворий та справедливий Закон Джунглів. Та, як би добре не було маленькому хлопчику серед вовків, колись настане час, і він зрозуміє, що він — людина. Ніщо не може бути сильнішим за поклик крові. Адже Мауглі був народжений людиною, і переріс своїх братів із Джунглів. В образах мешканців Джунглів автор показав нам різні прояви стосунків у суспільстві, змалював різні характери. Він висвітлив кмітливість і мудрість, оспівав справжню дружбу, турботу та відповідальність дорослих за своїх дитинчат. Але головне — показав, що людина може жити у злагоді із тваринами доти, доки вони не становлять для неї загрози, доки не порушують встановлених Законів. У цьому випадку людина здатна застосувати усю свою силу та владу і покарати зло.